

«Μία μαινόμενη Ερινύα που σε κάνει να ανατριχιάζεις.»

—Περιοδικό *Stern*

BERNHARD AICHNER

Η ΚΥΡΙΑ ΘΑΝΑΤΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ
ΕΔΙΤΕΙΕΣ

Αν κοιτάξεις για πολλή ώρα την άβυσσο,
στο τέλος και η άβυσσος θα κοιτάξει μέσα σου.

Φρίντριχ Νίτσε

Οκτώ χρόνια
πριν

Μια σφαιρική ματιά από ψηλά. Η θάλασσα, το ιστιοφόρο, το δέρμα της. Μια γυμνή γυναίκα στο κατάστρωμα, ο ήλιος λάμπει, όλα είναι όμορφα. Είναι απλώς ξαπλωμένη, κοιτάζει προς τα πάνω, τα μάτια της είναι ανοιχτά. Μόνο εκείνη, ο ουρανός και τα σύννεφα. Είναι το ωραιότερο μέρος του κόσμου, το σκάφος, που το αγόρασαν οι γονείς της πριν από είκοσι χρόνια, ένα αριστούργημα, ένα διαμάντι, με έδρα το λιμάνι της Τεργέστης. Να αρμενίζεις στα κύματα, να ζεις στη θάλασσα, κάτω από τον ουρανό, εκεί όπου συνήθως δεν υπάρχει κανένας άλλος. Μόνο η απέραντη θάλασσα, η μουσική στ' αυτιά της και ο ιδρώτας, που λιμνάζει στον αφαλό της. Τίποτε άλλο.

Από την Τεργέστη στα νησιά Κορνάτι· εδώ και τρεις μέρες ταξιδεύουν, δεν βιάζονται, δεν έχουν αφήσει εκκρεμότητες πίσω τους. Διακοπές με τους γονείς της, όπως εδώ και τόσα χρόνια. Εκείνοι κοντεύουν τα εβδομήντα, ψημένοι από τον ήλιο, παθιασμένοι ιστιοπλόοι και οι δύο. Μια ολόκληρη ζωή μέσα στα σκάφη. Από τότε που εκείνη ήταν παιδί. Ο πατέρας με μαγιά, η μητέρα με μπικίνι, ποτέ γυμνοί.

Πριν από δύο ώρες γδύθηκε και ξάπλωσε χωρίς να βάλει αντηλιακό. Θέλει να την κάψει ο ήλιος, θέλει το δέρμα της να χτυπάει στο μάτι όταν τη βρουν. Θέλει να είναι γυμνή. Επιτέλους γυμνή. Να μην υπάρχει κανένας πια να της το απαγορεύσει. Ούτε πατέρας ούτε μητέρα. Μόνη στο σκάφος, τα στήθη της, οι γοφοί, τα πόδια, τα χέρια. Αυτό το χαμόγελο στα χείλη της και το απαλό λίκνισμα στον ρυθμό της μουσικής. Δεν θέλει να βρίσκεται πουθενά αλλού. Άλλες τρεις ώρες θα μείνει ξα-

πλωμένη, θα τεντώνεται, θ' απλώνεται νωχελικά, θα ρουφά με όλες της τις αισθήσεις το καλοκαίρι. Για τρεις ώρες, ή τέσσερις. Μέχρι οι δυο τους επιτέλους να πνιγούν. Μέχρι να πάψουν να ουρλιάζουν. Μέχρι να πάψουν να παλεύουν με το νερό. Μέχρι επιτέλους να σωπάσουν. Για πάντα.

Στ' ανοιχτά του Ντούγκι Ότοκ έχει μεσημεριάσει. Εκείνη δεν σαλεύει. Θα πει ότι την είχε πάρει ο ύπνος, ότι δεν άκουσε τίποτε· θα πει πως η μουσική ήταν εκκωφαντική και ότι ο ήλιος τής είχε φέρει νύστα. Θα απαντήσει σε όλες τις ερωτήσεις, θα έχει έτοιμη μια δικαιολογία για τα πάντα. Και θα κλάψει. Θα κάνει ό,τι είναι απαραίτητο, οτιδήποτε. Αργότερα, όχι τώρα. Τώρα υπάρχει μόνο ο ουρανός από πάνω της. Με τα δάχτυλά της κάνει νοερά σχέδια και σχηματίζει κύκλους στον γαλάζιο καμβά. Ζωγραφίζει το μέλλον της, το φαντάζεται· φαντάζεται τη νέα της ζωή, μόνη. Το γραφείο, που τώρα πια της ανήκει. Θα τα αλλάξει όλα, θα τα εκσυγχρονίσει, θα ξαναβάλει την επιχείρηση σε τροχιά επιτυχίας. Θα αποφασίζει για τα πάντα. Μόνη της, χωρίς τον Χάγκεν. Θα επιστρέψει το σκάφος στην Τεργέστη και θα κάνει μια νέα αρχή.

Παντού ιδρώτας. Πόσο απολαμβάνει τη γύμνια της. Μια ενήλικη γυναίκα που δεν επιτρέπει πια στους γονείς της να της λένε τι να κάνει και τι όχι. *Όχι, δεν θα γδυθείς, Μπρινχίλντε. Όχι στο σκάφος μας. Όσο ζούμε, ισχύουν οι δικοί μας κανόνες, Μπρινχίλντε. Όχι πια.* Τέρμα οι κανόνες, μονάχα η ίδια αποφασίζει, αυτή και κανένας άλλος. Τέρμα πια οι διαταγές, τέρμα οι απαγορεύσεις. Έχει γδυθεί, είναι ξαπλωμένη στο κατάστρωμα και αφήνει τον άνεμο ν' αγκαλιάσει το κορμί της. Όλη της η ύπαρξη κυματίζει σαν σημαία, ανθίζει στον ήλιο. Είναι ευτυχισμένη. Ολοένα και περισσότερο, με κάθε λεπτό που περνάει μόνη.

Μπρινχίλντε Μπλουμ. Είκοσι τεσσάρων ετών. Κόρη του Χάγκεν και της Χέρτα Μπλουμ. Υιοθετημένη. Την πήραν από το ορφανοτροφείο όταν ήταν τριών, τη μεγάλωσαν σαν κατοικίδιο, την ανέθρεψαν για να τους διαδεχτεί. Ήταν η τελευταία ελπίδα του Χάγκεν, η οικογενειακή επιχείρηση έπρεπε να συνεχίσει να υπάρχει. Πάση θυσία. Κι ας είχαν αναγκαστεί να υιοθετήσουν κορίτσι. Ή κορίτσι ή τίποτε, τους είχαν πει. Οι λίστες αναμονής ήταν τεράστιες, το ίδιο και η απόγνωση του Χάγκεν. Τόσο τεράστια, που στο τέλος δέχτηκε τη μοίρα του. Με τον καιρό, συνήθισε στην ιδέα ότι κάποτε θα παρέδιδε την επιχείρησή του στα χέρια μιας γυναίκας. Η ίδια έπρεπε να συνεχίσει ό,τι ήταν ιερό για εκείνον, έπρεπε να διαφυλάξει ό,τι εκείνος είχε δημιουργήσει, έπρεπε να φέρεται σαν άντρας στα μάτια του Χάγκεν. Έκανε όλα όσα της ζητούσε, όλα όσα απαιτούσε η δουλειά. Το Γραφείο Τελετών Μπλουμ ήταν τα πάντα για τον Χάγκεν, πιο σημαντικό από καθετί άλλο στον κόσμο.

Μια παραδοσιακή επιχείρηση, η φυλακή της, το παιδικό της δωμάτιο. Στήθηκε λίγο μετά τον πόλεμο, σε μια εποχή που ο θάνατος είχε γίνει εμπόριο. Αυτό που παλιότερα διευθετούσαν οι γείτονες, το ανέλαβαν από το 1949 οι Μπλουμ. Αν άλλοτε οι γείτονες έτρεχαν να βοηθήσουν όταν πέθαινε κάποιος, αν φρόντιζαν να πλύνουν τον νεκρό, να τον ντύσουν και να στολίσουν το φέρετρο, τώρα παραχώρησαν τη θέση τους στους εργολάβους κηδειών. Αυτό που για πολύ καιρό ήταν αυτονόητο, έγινε πλέον ταμπού. Ποιος ήθελε ν' αγγίζει τους νεκρούς, να τους αποχαιρετά προτού τους βάλει στην κάσα και χαθούν για πάντα; Ο κόσμος ένιωθε ανακούφιση στη σκέψη ότι στο εξής κάποιος άλλος θα κανόνιζε στο άψε σβήσε τα πάντα, κάποιος που θα ερχόταν να παραλάβει τη σορό και να τη θάψει στο χώμα. Καθαρά και επαγγελματικά.

Οι Μπλουμ ήταν οι πρώτοι διδάξαντες στο Ίνσμπρουκ. Ζούσαν καλά από τους νεκρούς. Πρώτα ο πατέρας του Χάγκεν, μετά ο ίδιος ο Χάγκεν, και από δω και πέρα η Μπλουμ. Σκέτο Μπλουμ, μιας και μισούσε το μικρό της όνομα, της ήταν ανυπόφορο, δεν το άντεχε ούτε στιγμή. *Μπρινχίλντε, άσε ήσυχους τους νεκρούς, σταμάτα να παίζεις μαζί τους. Μπρινχίλντε, πάψε να χώνεις τα δάχτυλά σου στη μύτη τους.* Μπρινχίλντε. Ένα όνομα, που δεν είχε καμία σχέση μ' εκείνη, που της το είχαν δώσει επειδή ο Χάγκεν ήταν πιο Γερμανός κι από τους Γερμανούς, επειδή λάτρευε τον Βάγκνερ και τους Νιμπελούνγκεν, και ήθελε η κόρη του να ανήκει στον κόσμο του. Μπρινχίλντε. Ένα όνομα, που το έχει πια ξεριζώνει από τη ζωή της. Σκέτο Μπλουμ, από δω και πέρα. Κομμένο το Μπρινχίλντε. Από τότε που έγινε δεκαέξι, από τότε που έπαψε να είναι το στρατιωτάκι του Χάγκεν, από τότε που έπαψε να κάνει αδιαμαρτύρητα ό,τι της ζητούσε, από τότε που έπαψε να υπακούει. Σκέτο Μπλουμ. Δεν σήκωνε κουβέντα. Και ούτε την ένοιαζε αν εκείνος την τιμωρούσε.

Η Μπλουμ. Κοιτάζει τον ουρανό. Δυναμώνει τη μουσική, το σκάφος λικνίζεται πάνω κάτω, δεν υπάρχει ψυχή στον ορίζοντα. Δεν υπάρχει κανείς να προσφέρει βοήθεια, κανείς ν' ακούσει τις φωνές τους. Κανείς, εκτός από την ίδια. Ξαπλωμένη εκεί, ολόγυμνη. Σχεδόν σαν τους νεκρούς στον χώρο περιποίησης. Πάνω στο τραπέζι, παγωμένοι, χωρίς ζωή, από τότε που θυμάται τον εαυτό της. Βοηθούσε τον πατέρα της· φίλους δεν είχε. Το επάγγελμα τρώμαζε τα άλλα παιδιά. Δεν μπορούσαν να ξεπεράσουν το γεγονός ότι ο πατέρας της, όπως και εκείνη, είχαν να κάνουν με νεκρούς. Τη φώναζαν φρικιό, γελούσαν μαζί της, την έκαναν πέρα, την κορόιδευαν, συνωμοτούσαν εις βάρος της. Η Μπλουμ υπέφερε πάντα· στα παιδικά της χρόνια, στην εφηβεία της. Λαχταρούσε έναν φίλο, μια φίλη, κάποιον να μοιραστεί τη ζωή της, κάποιον για να μιλάει και να γελάει. Αλλά δεν υπήρχε κανείς, ήταν μόνη, δεν είχε κανέναν εκτός από

τους γονείς της, τους άσπλαχνους γονείς της. Μια μητέρα βουβή, χωρίς ίχνος στοργής, κι έναν πατέρα, που την ανάγκαζε να κάνει ό,τι δεν θα έκανε ποτέ ένα παιδί.

Από επτά ετών ήταν αναγκασμένη να φροντίζει τους νεκρούς. Δεν πρέπει να χάνεις χρόνο, Μπρινχίλντε. Το γοργόν και χάριν έχει. Μη στυλώνεις τα πόδια, Μπρινχίλντε, δεν δαγκώνουν. Μην κάνεις σαν κοριτσάκι, σφίξε τα δόντια και σταμάτα να κλαις. Αν δεν σταματήσεις αμέσως και δεν κάνεις αυτό που σου λέω, θα σε κλείσω στο φέρετρο. Το κατάλαβες, Μπρινχίλντε; Δεν υπήρχε χρόνος για χάσιμο, έπρεπε να μάθει να τα βγάζει πέρα, της ζητούσε το αδύνατο. Η Μπλουμ έλουζε τα μαλλιά των νεκρών, τους ξύριζε, ξέπλενε τα αίματα από το σώμα τους και βοηθούσε τον πατέρα της να τους ντύσει. Στα δέκα της έραψε για πρώτη φορά το στόμα ενός νεκρού. Όταν αρνιόταν, ο πατέρας της την έκλεινε στο φέρετρο. Αμέτρητες φορές, ώρες ολόκληρες στο σκοτάδι, ένα μικρό παιδί, φοβισμένο, μοναχό. Η Μπλουμ. Ο Χάγκεν τής έσπαγε το ηθικό, ξανά και ξανά. Κάθε φορά που την ανάγκαζε να ξαπλώσει στο φέρετρο και βίδωνε το καπάκι. Δεν μου αφήνεις άλλη επιλογή, Μπρινχίλντε. Πότε θα πάψεις επιτέλους ν' αντιστέκεσαι; Δεν έχω άλλη επιλογή, Μπρινχίλντε. Και έκλεινε το καπάκι. Ένα παιδί μέσα σε μια ξύλινη κάσα. Έμενε μέσα όσο άντεχε. Μακάρι να ήταν πιο δυνατή, αλλά ήταν απλώς ένα παιδί. Ανεχόταν το μαρτύριο χωρίς να μπορεί ν' αντισταθεί, δεν είχε κανέναν να τη βοηθήσει, κανένας δεν νοιαζόταν για τα δάκρυά της, για τα παρακάλια της. Δεν θέλω να το κάνω. Δεν μπορώ. Μη, σε παρακαλώ. Νωρίτερα είχε περάσει μια βελόνα μέσα από το σαγόνι ενός πτώματος για να φτάσει στη στοματική κοιλότητα. Η κλωστή βυθίστηκε στη νεκρή σάρκα. Η Μπλουμ έκανε τα πάντα, αλλά δεν ήταν ποτέ αρκετά. Πόσο λαχταρούσε ένα χάδι, ένα βλέμμα, κάτι που θα της έδειχνε ότι οι γονείς της ήταν περήφανοι γι' αυτήν. Το δέρμα της Μπλουμ παρέμεινε ανέγγιχτο. Η λαχτάρα της παρέ-

μεινε ανεκπλήρωτη. Όσο κι αν προσπαθούσε, η Μπλουμ ήταν πάντα ανεπαρκής. Έτσι κι αλλιώς, δεν ήταν παρά ένα κοριτσάκι. Αβοήθητο και ανήμπορο. Η μικρή Μπλουμ. *Άσε με να βγω, σε παρακαλώ, μπαμπά. Μη με κλείνεις μέσα, σε παρακαλώ. Όχι πάλι στο φέρετρο, μπαμπά. Μη, σε παρακαλώ.*

Ήταν τιμωρία και μαρτύριο. Αυτό που αργότερα έγινε καθημερινότητα, στην αρχή ήταν κόλαση. Κάθε κίνηση του χεριού, κάθε βλέμμα, το παγωμένο και άψυχο δέρμα που άγγιζε. Χιλιάδες φορές σφουγγίσιζε μάτια και χείλη, καθάρισε πληγές από τα αίματα και τα σκουλήκια. Παραμορφωμένα πτώματα, ακρωτηριασμένα μέλη –δεν υπήρχε παιδική ηλικία, ούτε τούρτα με κεράκια ούτε κούκλες να τις ντύνει και να τις γδύνει. Υπήρχαν μονάχα νεκροί. Μεγάλες κούκλες, βαριές κούκλες, τριχωτά χέρια και πόδια, κεφάλια τόσο βαριά, που μετά δυσκολίας μπορούσε να τα κρατήσει στα χέρια της, ασάλευτα χείλη. Ούτε ένα χαμόγελο ούτε μια γλυκιά κουβέντα, τίποτε απολύτως. Μονάχα ο πατέρας της, που την πίεζε να κάνει γρήγορα. Αμέτρητα πτώματα, πρόσωπα, γεννητικά όργανα και κόπρανα. Νεκροί, που κείτονταν μπροστά της και που έπρεπε να τους φροντίσει. Ένα δεκάχρονο κορίτσι με πλαστικά γάντια. Και η μητέρα της να τη φωνάζει για φαγητό. Λες και η Μπλουμ έπαιζε με τις φίλες της στην αυλή. *Έτοιμο το φαγητό! Πλύντε τα χέρια σας, το αγαπημένο φαγητό του μπαμπά περιμένει.* Λες και ήταν όλα φυσιολογικά, λες και ήταν όλα σωστά. Ένα ζουμερό ψητό για τον μπαμπά, ένα θύμα τροχαίου για την Μπλουμ. Ο Χάγκεν να χώνει μια γερή μπουκιά στο στόμα του. Κι εκείνη να σκέφτεται διαλυμένες σάρκες, γέρους πληγιασμένους από την κατάκλιση, δέρμα λεπτό σαν χαρτί, τα ούρα και τα αίματα στο διπλανό δωμάτιο, που έπρεπε να σφουγγαρίσει μετά το φαγητό. *Είναι πεντανόστιμο, Χέρτα, ένα ποίημα όπως πάντα.* Και η Μπλουμ να σπρώχνει μακριά της το πιάτο.

Από τότε που θυμόταν τον εαυτό της, έβλεπε νεκρούς. Έφταναν με τη νεκροφόρα, σε φορεία, έρχονταν κατευθείαν από το κρεβάτι τους, όπου είχαν αποκοιμηθεί για πάντα, έρχονταν μες στα αίματα, διαμελισμένοι, με εμφράγματα, μαχαιρωμένοι, δολοφονημένοι, κατευθείαν από τη νεκροτομή, έρχονταν απλά στη ζωή της Μπλουμ, εισέβαλλαν στον μικρό της κόσμο. Κανείς δεν τη ρωτούσε αν το ήθελε, αν το άντεχε. Κείτονταν απλώς μπροστά της, νεκροί άνθρωποι πάνω στο αλουμινένιο τραπέζι. Τρομακτικοί στην αρχή, ύστερα όμως απλώς σιωπηλοί και γαλήνιοι. Η Μπλουμ συμφιλιώθηκε με τον κόσμο της, άρχισε να αποδέχεται ότι δεν είχε επιλογή, ότι δεν είχε πού αλλού να πάει. Ότι έπρεπε να φοβάται τους ζωντανούς, όχι τους νεκρούς. Ήταν μια διαπίστωση που της έκανε καλό. Να βρίσκεται μόνη μαζί τους. Με κάθε ευκαιρία, αποσυρόταν στον χώρο περιποίησης των νεκρών. Κάποια στιγμή οι νεκροί έγιναν φίλοι της. Η Μπλουμ τούς μιλούσε, ήταν πιο δυνατή από εκείνους. Εκείνη αποφάσιζε τι θ' απογίνονταν. Κανείς δεν μπορούσε να την πονέσει. Όσο ψηλοί, όσο υπέρβαροι κι αν ήταν, δεν σάλευαν πια. Οι νεκροί δεν ανέπνεαν, τα χέρια και τα πόδια τους κρέμονταν άψυχα. Ήταν σαν κούκλες, σαν μεγάλες παγωμένες κούκλες και η Μπλουμ έπαιζε μαζί τους. Τους εμπιστευόταν τα μυστικά της, τους τα έλεγε όλα, τα πάντα. Τον υπόλοιπο χρόνο σώπαινε, ούτε κουβέντα στους γονείς της, ήθελε την ησυχία της, προτιμούσε να μην ξέρουν τίποτε, έκανε απλώς αυτό που της ζητούσαν και αποτραβιόταν στον κόσμο της. Μέχρι εκείνη τη μοιραία στιγμή.

Η Μπλουμ. Πώς την καίει ο ήλιος. Πώς ανακουφίστηκε όταν οι δυο τους έπαψαν επιτέλους να ουρλιάζουν. Συντροφιά με τους γονείς της στο ιστιοφόρο, από τότε που μπορεί να θυμηθεί τον εαυτό της. Τρεις εβδομάδες κάθε χρόνο στη θάλασσα, στο απέραντο γαλάζιο. Ήταν πάντα σαν ένα διάλειμμα από την

πραγματικότητα, ένα πανέμορφο όνειρο. Από την Τεργέστη στη Γιουγκοσλαβία, στην Ελλάδα, στην Τουρκία, στην Ισπανία. Εβδομάδες ολόκληρες στο σκάφος, εβδομάδες ολόκληρες η ζωή ήταν ωραία. Τις περίμενε πώς και πώς. Όταν σηκωνόταν η άγκυρα και ο άνεμος φούσκωνε τα πανιά. Όταν ο Χάγκεν τής έδειχνε τι έπρεπε να προσέχει, πώς να χειρίζεται το πηδάλιο, πώς να επιβιώνει στην καταιγίδα. Η Μπλουμ τα θυμάται. Όλα όσα έχει μάθει και όσα δεν έχει μάθει. Τα νησιά, τον άνεμο και τους γονείς της, που κάποιες φορές μάλιστα αφήνονταν και γελούσαν. Γιατί ήταν σε διακοπές. Το πρόσωπό τους, που συνήθως ήταν ανέκφραστο, φωτιζόταν' τότε τότε η Μπλουμ είχε μάλιστα την εντύπωση ότι διέκρινε μια νότα αγάπης, για μια στιγμή μόνο, μια μικρή αναλαμπή. Είκοσι χρόνια αποζητούσε, περίμενε, λαχταρούσε να είναι ένα τελειώς φυσιολογικό κορίτσι, μια κοπέλα ικανή για περισσότερα από το να φροντίζει απλώς πτώματα. Θέλει επιτέλους να ζήσει, να πάρει επιτέλους αποφάσεις.

Δεν θα το κουνήσει από τη θέση της ό,τι και αν συμβεί, δεν θα κάνει την παραμικρή κίνηση. Το μόνο που υπάρχει είναι η Μπλουμ, και ο ήλιος στο δέρμα της. Κλείνει τ' αυτιά της στις κραυγές και στους χτύπους.

Δύο απελπισμένα κορμιά στο νερό. Τα κοιτάζει από ψηλά. Προσπαθούν να κρατηθούν, να γαντζωθούν με τα νύχια από το τοίχωμα του σκάφους. Το καλό παλιό σκάφος, η σκάλα, που διπλώνει προς τα πάνω, η σκάλα, που δεν είναι στη θέση της όταν την αναζητάς απεγνωσμένα. Ο Χάγκεν επέμενε να μείνουν όλα στην αρχική τους θέση, χωρίς καμία αλλαγή, χωρίς προληπτικά μέτρα για περίπτωση έκτακτης ανάγκης. Δεν χρειάζεται να τα κάνετε πάνω σας, μόνο οι ηλίθιοι ξεχνάνε να ξεδιπλώσουν τη σκάλα. Αν μου συμβεί εμένα ποτέ, μπορείτε να μ' αφήσετε να πνιγώ. Πόσο αυτάρεσκος ήταν, μα πόσο μικρός και αβοήθητος είναι τώρα. Ο μέγας Χάγκεν και η Χέρτα του.

Δεν υπάρχει γυρισμός πια γι' αυτούς τους δύο· είχαν απλώς βουτήξει στο νερό, απερίσκεπτα, δύο ηλικιωμένοι άνθρωποι χωρίς αισθήματα αγάπης. Δύο άνθρωποι με αδύναμη καρδιά. Κοντανασαίνουν πανικόβλητοι, ουρλιάζουν, τα πνευμόνια τους έχουν πλημμυρίσει νερό. Εδώ και δύο ώρες. Προσπαθούν να σκαρφαλώσουν, να επιστρέψουν στο σκάφος, προσπαθούν με νύχια και με δόντια, κλοτσούν το νερό, κολυμπούν δίπλα στο σκάφος, κλαίνε, φωνάζουν, κοπανάνε με τις γροθιές τους το ξύλινο σκαρί, φωνάζουν τ' όνομά της. *Μπρινχίλντε*. Ξανά και ξανά, *Μπρινχίλντε*. Αλλά η Μπρινχίλντε δεν τους ακούει. Όσο δυνατά και να φωνάζουν, όσο και να ματώνουν τα δάχτυλά τους. Ξέρουν ότι θα πεθάνουν. Ο Χάγκεν και η Χέρτα. Το ξέρουν. Ότι η Μπλουμ τους ακούει, ότι είναι ξαπλωμένη στο κατάρωμα και μένει απαθής. Ότι ακούει απλώς τη μουσική της, ενώ το σκάφος γλιστρά στο νερό. Χαμογελάει, γιατί ξέρει ότι σε λίγο όλα θα έχουν τελειώσει. Ότι θα πάψουν να φωνάζουν, ότι επιτέλους όλα θα πάνε καλά. Θα νιώσει ξεστασιά, σχεδόν ευτυχία. Δεν υπάρχει τίποτε άλλο, μονάχα εκείνη και ο ουρανός. Επιτέλους, θα ζήσει.

Πάνω από τρεις ώρες μες στο λιοπύρι. Το δέρμα της καίγεται σιωπηλά. Σιωπή. Δεν ακούει τίποτε πια, κανέναν χτύπο. Κανέναν πια που να της λέει τι πρέπει να κάνει. Ο Χάγκεν και η Χέρτα έχουν βουβαθεί μια για πάντα. Τίποτε πια, χωρίς παρελθόν, χωρίς να χρειάζεται να επιστρέψει στην παλιά της ζωή. Η Μπλουμ θα πάρει τώρα το τιμόνι, θα γυρίσει το σκάφος στην Τεργέστη. Θα ανακαινίσει το σπίτι, θα ξηλώσει την παλιά ξύλινη επένδυση, θα φτιάξει μια καινούρια αίθουσα για τον τελευταίο ασπασμό, έναν καινούριο χώρο περιποίησης, θα αλλάξει ολόκληρη τη διαρρύθμιση, μέχρι την τελευταία γωνιά. Θα πετάξει στα σκουπίδια καθετί που θυμίζει τους δυο τους. Η Μπλουμ. Είναι είκοσι τεσσάρων ετών. Τώρα θα σηκωθεί, θα ντυθεί και θα ειδοποιήσει με τον ασύρματο την ακτοφυλακή,

θα δηλώσει απελπισμένη ότι οι γονείς της εξαφανίστηκαν, χωρίς ν' αφήσουν ίχνη, έτσι απλά, στα καλά καθούμενα, ενώ κοιμόταν. Θα κατεβάσει μια γερή γουλιά από το φλασκί του Χάγκεν και θα περιμένει βοήθεια. Κάθε τόσο θα μεταδίδει μέσω ασυρμάτου τη φρίκη της, θα κλαίει και θα οδύρεται. Τώρα.

Έχουν περάσει σαράντα λεπτά. Η Μπλουμ χτενίζει με το βλέμμα τη θάλασσα, μήπως τους δει όσο περιμένει. Κανένα ίχνος από τον Χάγκεν. Ούτε από τη Χέρτα. Τίποτε. Ήταν απλώς ένα ατύχημα. Απλώς εξαφανίστηκαν, βυθίστηκαν για πάντα. Νερό στα πνευμόνια τους, δύο πρησμένα πτώματα, που κάποιοι θα ψαρέψουν μέσα από τη θάλασσα.

Η Μπλουμ. Στέκεται στο κατάστρωμα και γνώφει με τα χέρια. Μόλις βλέπει το σκάφος, φωνάζει για βοήθεια. Ένα μικρό ιστιοφόρο, όχι η ακτοφυλακή, ένας τουρίστας, ο πρώτος που θα δει την απόγνωσή της. Τρέμοντας η Μπλουμ τού αφηγείται τι συνέβη. Ο ξένος άντρας, που ανεβαίνει στο κατάστρωμα και τη βοηθάει, τη φροντίζει, ψάχνει το σκάφος απ' άκρη σ' άκρη και ερευνά με το βλέμμα τη θάλασσα. Η φωνή του της κάνει καλό, την παρηγορεί τα χέρια του την αγκαλιάζουν. Έτσι απλά, μια αναπάντεχη τρυφερότητα. Τα χέρια του, το έγκαυμα από τον ήλιο, το δέρμα της. *Αποκοιμήθηκα. Εγώ φταίω, πρέπει να τους βρούμε. Πού είναι, για όνομα του Θεού, μα πού είναι; Τι έκανα, Θεέ μου! Πρέπει να γυρίσουμε πίσω, να τους βρούμε, δεν είναι πια εδώ, χάθηκαν, απλά χάθηκαν. Κι αν έχουν πεθάνει;* Ουρλιάζοντας τραβιέται από την αγκαλιά του, χτυπάει το πρόσωπό της, ξανά και ξανά, ρίχνει στον εαυτό της το φταιξιμο για ό,τι συνέβη. *Εγώ φταίω*, ωρύεται. Όταν ο ξένος προσπαθεί να τη συγκρατήσει, τον χτυπάει κι εκείνον, κλαίει, παλεύει να ελευθερωθεί πρέπει να τα κάνει όλα σωστά, τώρα. Η Μπλουμ. Ό,τι πει τώρα, ό,τι κάνει, πρέπει να τον πείσει. Πρέπει να την πιστέψει, να μην αμφιβάλει ούτε στιγμή ο ωραίος άγνωστος.

Τον αφήνει να τη σφίξει στην αγκαλιά του, το πρόσωπό της ακουμπά στο στήρνο του, την κρατάει, εκείνη ανασαίνει λαχανιασμένη, μπορεί να τον μυρίσει, να τον ακούσει. Η φωνή του βγαίνει ψιθυριστή. *Με λένε Μαρκ, λέει. Είμαι αστυνομικός, όλα θα πάνε καλά.*

1

Η Ούμα χοροπηδάει. Το κορμάκι της τινάζεται στον αέρα, ένα πλατύ χαμόγελο στο πρόσωπό της, μικρά λευκά δοντάκια, ευτυχισμένα μάτια. Ένα κοριτσάκι τριών ετών. Πώς προσγειώνεται χαρούμενα στο κρεβάτι, χώνεται στην αγκαλιά της, σφίγγεται πάνω της. *Μαμά, ονειρεύτηκα μια αρκούδα, μούγκριζε δυνατά, ήθελε να με φάει. Το έβαλα στα πόδια, μαμά.* Η Μπλουμ την αγκαλιάζει, χαϊδεύει τρυφερά το κεφαλάκι της, αγγίζει το παιδικό μάγουλο και της λέει ότι η αρκούδα δεν ήθελε παρά μόνο να παίξει μαζί της. *Ότι ήταν μόνο ένα όνειρο. Δεν θα σου συμβεί τίποτε, θα σε προστατέψω εγώ. Δεν χρειάζεται να φοβάσαι.* Η Μπλουμ φιλάει την Ούμα στο μέτωπο. Η Ούμα Μπλουμ είναι τριών ετών, εδώ και μερικούς μήνες μιλάει, ένα αγγελούδι με ξανθές μπούκλες. Ακόμα είναι αγγελούδι. Η Νέλα αποκοιμήθηκε πάλι ευχαριστημένη στην αγκαλιά του πατέρα της. Πρωί στο συζυγικό κρεβάτι. Η Μπλουμ και ο Μαρκ. Μια συνηθισμένη μέρα.

Πριν από οκτώ χρόνια αγγίχτηκαν για πρώτη φορά. Την είχε αγκαλιάσει πάνω στο σκάφος. Ένας υπέροχος άντρας, από την πρώτη κιόλας στιγμή βρέθηκε ξαφνικά κοντά της και τη φρόντισε. Ο Μαρκ περίμενε μαζί της μέχρι να έρθει η ακτοφυλακή, μέχρι η Μπλουμ ν' απαντήσει σε εκατοντάδες ερωτήσεις. Δεν την άφησε στιγμή μόνη. Περιέγραψε στους αρμόδιους αστυνομικούς πώς βρήκε την Μπλουμ, τους διαβεβαίωσε ότι δεν είχε καμία αμφιβολία για την εκδοχή της, ότι όλα συνηγορούσαν πως έλεγε αλήθεια. Το καμένο δέρμα, η απόγνωση, τα δάκρυα –η Μπλουμ είχε χάσει τους γονείς της σ' ένα τραγικό ατύχημα.

Και ο Μαρκ την είχε βρει. Ένας αστυνομικός της Δίωξης Εγκλήματος σε διακοπές, Αυστριακός, όπως και η ίδια. Παθιασμένος ιστιοπλόος, εργένης. Όλα ταίριαζαν, ήταν γραφτό να συναντηθούν εκείνη τη μέρα, είχαν βρει ο ένας τον άλλο, και μέχρι τώρα δεν άφησαν ποτέ ο ένας τον άλλο.

Μπλεγμένα μεταξύ τους, τα κορμιά τους αγγίζονται τρυφερά. Τα χείλη τους, σχεδόν ενωμένα, ψιθυρίζουν *Καλημέρα*, πριν αρχίσουν να κυλιούνται στο κρεβάτι, να παίζουν με τα παιδιά τους και να γουργουρίζουν σαν γατάκια. Η Ούμα και η Νέλα. Ο Μαρκ και η Μπλουμ. Όλα είναι όμορφα· ξαπλωμένοι ο ένας δίπλα στον άλλο, κοιτάζουν ευτυχισμένοι τα κορίτσια να σηκώνονται από το κρεβάτι για να πάνε στον παππού τους. *Θέλω κακάο, μπαμπά. Θέλω σαλάμι, μαμά. Θα πάμε στον παππού. Εσείς είστε βαρετοί.* Η Μπλουμ γελάει. Ο Μαρκ την κρατάει τρυφερά στην αγκαλιά του, δεν την αφήνει να του φύγει, εκείνη σφίγγεται πάνω του χουρчуρίζοντας. *Θέλω να μείνω για πάντα μαζί σου σ' αυτό το κρεβάτι*, του λέει. Η Μπλουμ απολαμβάνει τα πάντα. Κάθε μέρα, κάθε ώρα, τη ζωή της. Εδώ και οκτώ χρόνια τα δάχτυλά του χορεύουν στο κορμί της, εδώ και έξι χρόνια είναι παντρεμένοι, εδώ και πέντε χρόνια είναι μια οικογένεια. Ρίχτηκαν με πάθος σ' αυτό τον έρωτα, που δεν έχει πάψει στιγμή να μοιάζει με μεθύσι.

- Μαρκ;
- Ναι;
- Δεν μπορείς απλά να μείνεις σπίτι;
- Δυστυχώς όχι, αλλά θα ξαναγυρίσω. Πνιγόμαστε στη δουλειά αυτές τις μέρες.
- Σαν τι δουλειά;
- Δεν θέλεις να ξέρεις, γλυκιά μου.
- Θα μπορούσαμε να κάνουμε σαν να μην υπάρχει ο κόσμος εκεί έξω.

- Ναι, θα μπορούσαμε.
- Αλλά;
- Πρέπει να κυνηγήσω τους κακούς.
- Δεν πρέπει. Το θέλεις.
- Κι εσύ θέλεις να παίξεις με τα πτώματά σου, σε ξέρω. Έτσι κι αλλιώς δεν θ' άντεχες για πολύ εδώ, σε δέκα λεπτά θα τιναζόσουν όρθια και θα μου έλεγες πως έχεις μια επείγουσα δουλειά, πως ο ηλικιωμένος κύριος που ήρθε χθες δεν μπορεί να σε περιμένει άλλο.
- Αυτό θα έκανα;
- Ό,τι στοίχημα θέλεις.
- Δύο λεπτά ακόμα, σύμφωνοι;
- Και δέκα, αν θέλεις.
- Ξέρεις ποιο θα ήταν το χειρότερο;
- Ποιο;
- Να μη με κρατούσες πια στην αγκαλιά σου.
- Πάντα θα σε κρατάω στην αγκαλιά μου, λουλούδι μου.
- Σε παρακαλώ, μη μ' αφήσεις ποτέ.

Από την πρώτη φορά που τον είδε στο σκάφος είχε νιώσει ότι αυτός ο άντρας θα την έκανε ευτυχισμένη. Την αγκάλιασε και την παρηγόρησε ένας ξένος, ένας αστυνομικός της Δίωξης Εγκλήματος. Πόσο παράλογο... Θα μπορούσε να την είχε μυριστεί, να της είχε βγάλει τη μάσκα και να τη χώσει στη φυλακή, θα μπορούσε να είχε δώσει τέλος σε όλα, πριν ακόμα αρχίσουν. Αλλά τα πράγματα ήρθαν αλλιώς. Η Μπλουμ ήθελε να βυθιστεί για πάντα σε αυτή την αναπάντεχη αγκαλιά, ήθελε να γνωρίσει αυτά τα μπράτσα, αυτά τα χέρια. Τον ήθελε δικό της, για πρώτη φορά έναν άντρα, για πρώτη φορά το θεώρησε δυνατό. Ήταν πρόθυμη να τον αφήσει να την πλησιάσει, χωρίς δισταγμό, χωρίς φόβο. Να την πλησιάσει πολύ. Ο Μαρκ. Της έκανε καλό, δεν έκανε ερωτήσεις, την άφηνε να είναι απλώς ο εαυτός της. Και ούτε τον τρώμαξε η δουλειά της, δεν φοβόταν τους νεκρούς.

Τον συνάντησε ξανά. Όταν επέστρεψε στο λιμάνι της Τεργέστης, όταν επέστρεψε στην Αυστρία. Συνεννοούνταν, καταλαβαίνονταν χωρίς πολλά λόγια. Ήταν ο φίλος της, ο προστάτης της, ήταν δίπλα της όταν κήδεψε τους γονείς της, ήταν δίπλα της όταν ανακαίνισε το γραφείο τελετών, τη βοήθησε όπου μπορούσε. Και κάποια στιγμή ήρθε το πρώτο φιλή. Απλώς συνέβη. Κάθονταν στον ψυκτικό θάλαμο και έπιναν μπίρα, κατάκοποι και ευτυχισμένοι. Είχαν στρώσει τον χώρο περιποίησης με καινούρια πλακάκια. Το καλοκαίρι πλησίαζε στο τέλος του· ιδρώναν, γελούσαν, κάθονταν πάνω σε καφάσια μπίρας.

- Μπλουμ;
- Ναι;
- Δεν έχω κάτσει ποτέ μέσα σε πιο γαμάτο ψυγείο.
- Κάθεσαι συχνά μέσα σε ψυγεία;
- Είμαι αστυνομικός.
- Και οι αστυνομικοί συνηθίζουν να κάθονται μέσα σε ψυγεία;
- Βεβαίως.
- Είσαι τρελός!
- Όχι περισσότερο από σένα. Άλλωστε δική σου ιδέα ήταν να πιούμε την μπίρα μας εδώ μέσα.
- Είμαστε κιόλας στην τέταρτη.
- Σταμάτα να τις μετράς, Μπλουμ.
- Αλήθεια δεν σε ενοχλεί, που εδώ μέσα βρίσκονται συνήθως οι πεθαμένοι;
- Όχι.
- Περνούσα πολύ χρόνο εδώ όταν ήμουν παιδί.
- Μαζί με τους νεκρούς ή χωρίς αυτούς;
- Μαζί τους.
- Με την πόρτα κλειστή ή ανοιχτή;
- Κλειστή.
- Γιατί;

- Ήταν η κρυψώνα μου. Εδώ δεν μ' έψαχνε κανείς, περνούσα ώρες ατέλειωτες μόνη μου. Απλώς καθόμουν και παρατηρούσα τους πεθαμένους.
- Με κλειστή την πόρτα πρέπει να έκανε κρύο.
- Ισοθερμικά εσώρουχα, στολή σκιέρ, γάντια, σκούφος.
- Μου φαίνεται κάπως αλλόκοτο, αλλά εσένα σε πιστεύω.
- Είναι η αλήθεια.
- Δεν θα μου έλεγες ψέματα, έτσι δεν είναι;
- Τι εννοείς;
- Είσαι ειλικρινής μαζί μου.
- Γιατί να μην είμαι;
- Μπορώ να σ' εμπιστεύομαι;
- Γιατί ρωτάς;
- Επειδή θέλω να σε φιλήσω.
- Θέλεις;
- Δεν μπορώ να κάνω αλλιώς, εδώ και δύο μήνες θέλω να το κάνω. Αν και ήθελα να σε φιλήσω από τη στιγμή που σε είδα στο σκάφος. Συγνώμη, αλλά πρέπει πράγματι να το κάνω.
- Πρέπει λοιπόν να με φιλήσεις; Και γι' αυτό χρειάζεται να μ' εμπιστεύεσαι;
- Αν σε φιλήσω, θα θέλω να σε παντρευτώ. Οπότε καλό θα ήταν να εμπιστευόμαστε ο ένας τον άλλον, δεν βρίσκεις κι εσύ;
- Μα δεν με ξέρεις καθόλου.
- Κι όμως, σε ξέρω.
- Όταν ήμουν παιδί, έπαιζα με νεκρούς.
- Και εγώ έβαζα γάτες σ' ένα σακί και τις έπνιγα στο νερό. Έχωνα πυροτεχνήματα σε βατράχια και τα έβλεπα να σκάνε στον αέρα.
- Αποκλείεται!
- Κι όμως.
- Για ποιον λόγο;
- Από περιέργεια.

- Κι εγώ.
- Γι' αυτό πρέπει να σε φιλήσω.
- Κι εμένα; Εμένα δεν θα με ρωτήσεις;
- Δεν υπάρχει περίπτωση.
- Γιατί;
- Γιατί μάλλον θα έλεγες όχι.
- Είσαι σίγουρος;
- Ναι.
- Γιατί είσαι τόσο σίγουρος;
- Επειδή είναι δύο μήνες που φοβάσαι μην το κάνω.
- Αλήθεια, φοβάμαι;
- Ναι.
- Και τώρα;
- Θα σ' απαλλάξω απ' αυτό τον φόβο.

Τι όμορφα που ήταν. Τα πρόσωπά τους πλησίασαν το ένα το άλλο, τα χείλη τους συναντήθηκαν, τρυφερά, αγχωμένα, τρέμοντας. Οικεία και άγνωστα και όμορφα. Ο Μαρκ και η Μπλουμ στον ψυκτικό θάλαμο. Φιλήθηκαν, αργά και τρυφερά.

Μέχρι σήμερα τα χείλη τους παραμένουν ενωμένα, μέχρι σήμερα ο φόβος δεν έχει επιστρέψει. Εδώ και οκτώ χρόνια αγγίζονται, αγκαλιάζονται. Εδώ και οκτώ χρόνια ξυπνούν μαζί στο κρεβάτι, στο σπίτι που έχουν μετατρέψει σε παράδεισό τους.

Μια δίπατη βίλα σε στυλ αρ νουβό στο κέντρο του Ίνσμπρουκ, στεφανωμένη από έναν μεγάλο κήπο με μηλιές. Μόλις το χώμα σκέπασε τον Χάγκεν και τη Χέρτα, η Μπλουμ ξήλωσε καθετί παλιό από το σπίτι, το υπνοδωμάτιο των γονιών της, το παλιό καθιστικό με την επένδυση από ελβετικό πεύκο, την κουζίνα -τα πάντα. Δεν έμεινε τίποτε, κράτησε μόνο τα παλιά ξύλινα πατώματα, πέρασε ώρες ολόκληρες τρίβοντάς τα. Καθάρισε και έβαψε τα πάντα. Ο Μαρκ προσφέρθηκε να τη βοηθήσει, κι εκείνη δέχτηκε με ευγνωμοσύνη. *Αν όντως δεν έχεις να κάνεις*

κάτι καλύτερο. Μας πώς είναι δυνατόν, ένας άνθρωπος να είναι τόσο ευγενικός; Μαρκ, είσαι η καλή μου νεράιδα. Αλήθεια, δεν έχεις κοπέλα; Ζαρώνοντας το μέτωπο είπε Όχι, και η Μπλουμ χάρηκε. Χαιρόταν που κάθε τόσο ερχόταν να τη δει, που είχε αποφασίσει να τη φροντίζει. Που την έβρισκε όμορφη και, για χάρη της, έπαιρνε άδεια από τη δουλειά. Που έπεισε ακόμα και συναδέλφους του να βοηθήσουν. Η μισή Υπηρεσία Δίωξης Εγκλήματος βοήθησε να γκρεμιστούν οι τοίχοι και να απομακρυνθούν τα μπάζα.

Το σπίτι των Μπλουμ ξηλώθηκε και χτίστηκε από την αρχή, οι τοίχοι βάφτηκαν πολύχρωμοι και τα φαντάσματα του παρελθόντος ξορκίστηκαν. Τις νύχτες η Μπλουμ περιφερόταν με τον Μαρκ σε όλο το σπίτι και θυμιάτιζε τους χώρους. Οι δυο τους πήγαιναν από δωμάτιο σε δωμάτιο, καπνός υψωνόταν από το θυμιατό, η ευωδιά από κέδρο, κανέλα και φλούδες πορτοκαλιού πλημμύριζε την ατμόσφαιρα. Είτε πίστευε σ' αυτά είτε όχι, ο Μαρκ στεκόταν δίπλα της, βοηθούσε τη μάγισσα και πάσχιζε να ξορκίσει το κακό. Μαζί με την Μπλουμ, όργωνε το σπίτι από το κελάρι μέχρι τη σοφίτα· κάθε γωνιά πλημμύριζε με θετικές σκέψεις, κάθε ίχνος του παρελθόντος σκόρπιζε μια για πάντα. Καθετί που θύμιζε τον Χάγκεν και τη Χέρτα, την καθημερινότητα μαζί τους, η Μπλουμ το πέταξε στα σκουπίδια. Για πάντα. Αυτό που απέμεινε ήταν ένα ονειρικό σπίτι, μια όαση γαλήνης στην καρδιά του Ίνσμπρουκ, ένα σύγχρονο γραφείο τελετών στη σκιά που έριχναν οι μηλιές, με διευθύντρια μια νεαρή γυναίκα, που αντιμετώπιζε με σεβασμό τους νεκρούς και τους πενθούντες. Η επιχείρηση άρχισε να ανθίζει. Το ίδιο και η Μπλουμ.

Το φιλί στον ψυκτικό θάλαμο. Ο Μαρκ, που ήρθε να μείνει μαζί της. Ο έρωτας, που πλημμύρισε ξαφνικά την παλιά βίλα. Όλα ήταν σαν όνειρο, ένα παραμύθι που έγινε πραγματικότητα,

Η Μπλουμ είναι εργολάβος κηδειών –από μικρό κορίτσι, από τότε που βοηθούσε τον πατέρα της στο γραφείο τελετών που πλέον έχει κληρονομήσει. Αλλά είναι και μια στοργική μητέρα που λατρεύει τα δύο παιδιά της, μια γυναίκα γοητευτική, πονόψυχη, δυναμική. Οδηγεί μοτοσικλέτα, απολαμβάνει το καλό κρασί, είναι μια ευτυχισμένη σύζυγος που λατρεύει τον άντρα της. Με δυο λόγια, η ζωή της είναι καλή.

Τα πάντα ανατρέπονται όταν ο άντρας της σκοτώνεται σε τροχαίο δυστύχημα. Μπροστά στα μάτια της, ένα αυτοκίνητο χτυπάει τον Μαρκ κι εξαφανίζεται. Ο κόσμος της καταρρέει... Η Μπλουμ πενθεί ό,τι πολυτιμότερο είχε στη ζωή της –το στήριγμά της, την ευτυχία της.

Και, μετά, εντελώς τυχαία, ανακαλύπτει ότι το τροχαίο του άντρα της δεν ήταν δυστύχημα, ότι πέντε ισχυροί άνθρωποι τον ήθελαν νεκρό. Και τώρα διψάει για εκδίκηση. Αλλά, κυρίως, θέλει να μάθει: τι συνέβη πραγματικά, γιατί έπρεπε να πεθάνει ο Μαρκ;

Η Μπλουμ θα βρει τις απαντήσεις και θ' αρχίσει να χτυπάει χωρίς έλεος, χωρίς τύψεις. Πώς είναι δυνατό να είναι τόσο αδιάστακτη; Η απάντηση βρίσκεται καλά κρυμμένη στο παρελθόν της...

«Νομίζετε ότι η Λίζμπεθ Σαλάντερ από *Το κορίτσι με το τατουάζ* είναι σκληρή; Περιμένετε μέχρι να διαβάσετε το *Η κυρία Θάνατος*...»

—Francesca Cristoffanini, εκδόσεις Rizzoli, Ιταλία

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ

Ελευθερίου 4, Σταθμός Λαρίσης, 10440 ΑΘΗΝΑ, Τηλ. 210-5237635
info@klidarithmos.gr www.klidarithmos.gr
www.facebook.com/klidarithmos.gr

ISBN 978-960-461-674-9

